

aldaar wenschen tot te zetten, zoodat zij zich overcomen tot haar kerkelijk karakter in hoofdzaak beperkt tot gymnasiale opleiding van toekomstige dienaren des Woords in de Gereformeerde Kerken, en niet bedoelt om een lijn te staan met de Gereformeerde Gymnasia van Zetten en Amsterdam. Trouwens is ook door het *syffage* leerplan van voorbereiding te Kampen niet geheel dezelfde als aan de Gereformeerde gymnasia met hunnen *zeer* jaren cursus, die verband houdt met de eischen voor de toelating tot de akademische lessen geseld.

Wordt het besluit der Synode geheel uitgevoerd overeenkomstig de hieraan gemaakte bedoeling, wellicht dat dan de Gereformeerde Gymnasia die meer beperkte concurrentie kunnen dragen.

Toch moet het besluit der Synode te meer doen gevoelen dat voorhands niet aan het oprichten van een Gereformerd Gymnasium elders valt te denken. Zeker zoude het hoogst verblijdend wezen, indien op iedere plaats van eenigen omvang een Gereformerd Gymnasium kon bestaan. Maar zover zij wij waarlijk niet. Nog hebben de Gereformeerden over het gansche land samen te werken, en hun gevoel van solidariteit te toonen in het gemeenschappelijk dragen en steunen van wat tot duaver geschieden werd. Wordt dit verstaan en betracht, dan zijn wij voor de toekomst van het Zetensch Gymnasium niet zonder hoop.

Over de voorstellen om het gymnasium te verplaatsen, laat het verslag zich in deze voege uit.

Gelijk wij zooveel aantipten werd in de pers uitgesproken dat het Gymnasium, zoodat het in leven kunnen blijven, verplaatst moest worden; zelfs werd daarbij te kennen gegeven dat, indien het Curatorium onverzettelijk bleef, elders een nieuwe inrichting gevestigd moest worden.

Natuurlijk kan de Algemeene Vergadering, die alleen hierover heeft te beslissen, tot verkeer uit Zetten hesuiter. Tot dusver werd echter geen voorstel in dien geest gedaan, en ook vond het Curatorium geen aanleiding daartoe, hoewel het wel de zaak ter sprake heeft gebracht.

Dat het Curatorium zoodanig voorstel niet deed, wordt echter niet aan minder verdedigbare vasthoudendheid toegeschreven. Het Curatorium hoopt althans zich steeds bereid te toonen de leiding te volgen, die in de zich wijzigende omstandigheden is gelegen. Echter schijnt welens te worden vergeten, dat wat *verplaatsing* wordt genoemd, niet anders zou wezen dan het likvideren van de bestaande instelling, en het vestigen van een geheel nieuwe, gepaard met belangrijk geldelijk verlies.

Immers staat te vrezen, dat verkoop van het onroerend goed, dat aan de Vereeniging behoort, met groote schade zou geschieden, wijl anderen weinig behoefte aan de groote gebouwen zouden hebben. Buiten het Gymnasium heeft toch de Vereeniging nog het gebouw, waarin het vroegere Instituut gevestigd was, met particuliere woning, en vier leeraarswoningen biologiewijze, twee aan twee, gebouwd. Men zou dus vermoedelijk een niet onaanzienlijk kapitaal in de kiel der betwiste achterlaten, en waarbij niet de bestellingen als het ware slechts hebben in te laden om ze elders uit te pakken. Voor zoodanige verhuizing nu zouden dan ook wel zeer ernstige gronden moeten bestaan.

Heeft Zetter al schuldigheden. — maar waar onbreken die? — de lichtkasten behoeven toch waarlijk niet met moeite gezocht te worden. Het onbelemmerd genot van de frische buitenlucht, in gezonde omgeving, zonder veel afleiding, is inderdaad een belangrijk voordeel. En de prijs van f 300 voor inwoning, kost, volledig gymnasiaal onderwijs en voortdurend toelicht met leiding en opvoeding — wat alles tezamen vaak f 800, f 1000 en meer kost — is zeker niet hoog.

Over den zullen de voordelen van Amsterdam, voor den ander die van Zetten, meer wegen. Misschien dat juist deze twee Gymnasia, waar zij nu gevestigd zijn, voor het oogenblik althans op niet geheel onbevredigende wijze in de behoeften voorzien.

Over het uitbreiden van een beaamtelijke ziekte in den loop deres jaars, een infectie, die, helaas, ook naar Amsterdam overkwam, en den President Curator, Prof. Fabius, zoo hevig aantastte, dat angst voor zijn leven in veler hart sloeg, en nog de nawaarsen van zijn lijden zich gevoelen doen, meldt het verslag ons dit:

Bijzondere uitgaven werden, gelijk wij zeiden, veroorzaakt door de beaamtelijke ziekte, waardoor het Gymnasium in het afgeloopen jaar werd bevoerd. Den 25sten Mei ontving het Curatorium gansch onverwacht het bericht, dat een der interne leerlingen door roodvonk was aangevallen. Wat dit zeggen wil voor een inrichting, waarin een zestigtal personen — groot en klein — geconcentreerd zijn, behoeft wel geen betoef. En dit zeven weken vóór de groote vakantie, in den vollen schooltijd, juist bij het anderen van de laatste voorbereiding voor de overgangsexamen. De sedert afgestreden Curator, Dr. HERMANNUS, heeft in die dagen nog zeer gewaardigde diensten bewezen. In overleg met den Regent en den geneesheer werd het raadzaam geacht den patient naar het toen ledigstaande gebouw van het Instituut over te brengen, waarheen later ook de tweede leerling, die aangevallen was, is getransporteerd. De derde, die getroffen werd, was het jongste kind van den Regent. Toen echter heeft het den Heere in zijne barmhertigheid behaagd de uitbreiding der krankheid te stuiten. Zelfs heeft Hij den ouders en ons allen de vreugde bereid dat niet één der angstasten is bevreemd.

Moge ook deze beproeving een vrucht der gerechtigheid afwerpen! In dank voor 's Heeren uitroeping, en in verlevendiging van het besef, ook onder onze leerlingen, dat onze dagen slechts een handbreed zijn gesteld; ons leven is als een damp, die voor een weinig tijds geniet wordt, en daarna verdwijnt; dat het ook voor de jeugdigen van jaren voegt te zeggen, althans te bedenken: Indien de Heere wil, en wij leven zullen, zoo zullen wij dit of dat doen."

Wani wij weten niet wat morgen geschieden zal".

(Ja, IV: 14; 15).

Tot onze blijdschap hebben de ouders, aan wie bericht van ziekte geronden is, kunnen besluiten de leerlingen te Zetten te laten, en kon zoo het onderwijs op geregelde wijze voortgaan. Ook zijn de overgangsexamen op den gewonen tijd afgeloopen, waartvan de uitslag, in verband met later afgelegde na-examen, was, dat 34 leerlingen tot een hogere klasse konden bevorderd worden, en 10 in hunne klasse moesten blijven. Aan 4 leerlingen kon vergunning gegeven worden zich voor een examen aan te melden, dat den toegang tot de Universiteit ontsluit. Allen legden het staats-examen af in Den Haag, en hoewel dit jaar een zoo groot percentage afgeweren werd, viel aan ons Gymnasium de heugelijke uitkomst ten deel, dat slechts één hunner niet slagde, die echter na de vacante met goeden uitslag het admissie-examen aflegde aan de Vrije Universiteit.

Onder de drie candidaten, die het diploma der Staats-Commissie verwierven, bevond zich weder een, die voor medische studien was bestemd, zoodat het Curatorium versterkt werd in het vertrouwen, dat het Gymnasium voldoende is ingericht niet het oog op alle Faculteiten.

Moge de uitkomst toonen, dat de oudstichting van de Van Lingen nog steeds door ons volk op prijs gesteld, zich met eere kan handhaven, ook waar, gelijk op elk terrein, de soms zoo pijnlijke concurrentie van zelf uit de ontwikkeling van ons Christelijk onderwijs geboren wordt.

Officiële Berichten.

Met verhooring uit het Kerkblad van 18 Juni.

VLAARDINGEN, 6 Juni 1897. Daartoe uit-

nodigt door gedeputeerden van enige Kerke-

raden, en volgens opdracht van zijn eigen Ker-

keraad, is onze broeder Dr. L. van der Valk

van Scheveningen naar Lierwick, de hoofdstad

der Sletland-eilanden op de Oostkust van Schot-

land, getogen, om daar een maand ongeveer door te brengen in den dienst des Woords onder onze visscherij, die om dezen tijd des jaars de haringvisscherij aan de Schotse kust uitoefenen. De Lion Cachet van Rotterdam heeft de goedheid gehad, eenige broeders in Schotland van dien voorgenomen arbeid te verwittigen en broeder van der Valk aan te bevelen, inzonderheid aan Dr. Wilcock te Lierwick. De Lion Cachet had de eer dezen te Edinburgh te ontmoeten en mocht van hem vernemen, dat hij broeder van der Valk zooveel mogelijk bijstand zou verlenen. Zijn Eerw. zorgde dan ook reeds voor logies en een spreekplaats. Na in de gastvrije woning van Dr. Lion Cachet het avondeten genuttigd, Gods Woord gelezen en gebeden te hebben, geleidden eenige broeders gisteravond Dr. van der Valk naar de stoomboot *Britannia*. Met deze boot is onze broeder naar Lierwick vertrokken, om van daar naar Lierwick te reizen en tot den voorgenomen arbeid in te gaan. Wij bevelen onzen broeder en zijnen gewichtvollen arbeid onder de honderden visschers in de voorbede der kerken aan. Moge God de Heere hem op ons gemeenschappelijk gebed veilig leiden, nabij zijn en zegenen! Dat hij in welstand terugkeere tot de zijnen en de gemeente, die hem zoo gewillig eenige weken af wilde staan!

Namens Deputaten ad hoc,

W. SIEDERS, Vice-voorzitter.

Vergadering der Classis Deventer,

op 19 Mei 1897.

De vergadering wordt op gewone wijze geopend.

Dr. Brummelkamp wordt naar toebereut met het presidium belast en Dr. Slager wordt aangewezen als scriba.

Het onderzoek overeenkomstig art. 41 D. K. O. leverde geen bijzonder, behalve een vraag van Wierden, hoe gehandeld moet worden met een lidmaat, dat groote onverschilligheid openbaart in betrekking tot de kerk, maar toch niet verklaart, dat hij van de Gereformeerde kerk afstand doet? Aan de broeders wordt de raad gegeven, om nog eerst voort te gaan met dat lidmaat te vernemen. Op een vraag van denzelfden kerkeraad: Hoe te handelen met een lidmaat, dat vroeger voor zijn lidmaatschap bedankt heeft en nu wel wenscht terug te keeren? — wordt door de vergadering geantwoord: zoo iemand betering des levens belooft en bewijst, mag en kan hij niet worden geweigerd.

Wordt naar aanleiding van een vraag van Wijhe, voorgesteld om 't besluit te nemen, dat in de Classis zonder haar advies geen kerk overga tot het beoepenen van een leeraar op een traktement beneden f 800.— 's jaars, en vrije woning.

Dit voorstel wordt aangehouden tot de volgende vergadering, opdat de kerkeraden er inmiddels over beraadslagen mogen.

Hengelo vraagt, in de doop wet, die bedoeld is met de formule tot den Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes, en wel naar aanleiding, dat iemand als lidmaat dier kerk wenschte aangenomen te worden, welke op die wijze gedoopt was. De Classis spreekt uit, geen vrijmoedigheid te hebben tot het advies, om in dit geval den doop voor onwettig te verklaren en alsoo den doop te bedien.

Nadat de voorzitter zijn erkentelijkheid tot de broeders heeft uitgesproken voor den stem hem geboden en met name Dr. W. Diemer, die voor het laatst als lid der Classis de vergadering bijwoont, en aangename en gezellige rust te hebben gewenscht, beantwoordt Dr. Diemer deze toespraak wederkerig hartelijk en wenscht de Classis des Heeren zegen toe.

De vergadering wordt op verzoek van den voorzitter door den scriba met dankzegging gesloten.

Vergadering der Classis 's Graven-

hage, gehouden 8 Juni 11. in het

gebouw "Baanlaan" te 's Graven-

hage.

In het moderamen nemen zitting Dr. Wij-

menga als praeses, Dr. Troost als assessor, Dr. Sikkel als scriba.

Uit de credentia's blijkt, dat de vijftien ker-

ken weinig vertegenwoordigd zijn; alleen van Rijkswijk was slechts één afgevaardigde ter ver-

gadering.

Dr. Los voor het eerst ter vergadering aan-

wezig, wordt door den praeses hartelijk verwel-

komd.

Op het ingekomen verzoek der 'Vereniging

tegen de Prostitutie," dat de Classis zich uit-

spreke tegen het stelsel van de reglementering der onthut, wordt besloten deze vereeniging te berichten: "Dat door de Belijdenis der Gerefor-

meerde kerken, meer bepaaldelijk door de ver-

klaring van het zevende gebod van de Wet des

Heeren in den Heidelbergischen Catechismus,

alle regeling en bescherming van het plegen van onthut ten stelligste veroordeeld wordt."

Na het zingen van Ps. 84: 3 wordt de verga-

dering gesloten met dankzegging door Dr. Troost.

Vergadering van de Gereformeerde

kerken in de Classis Amsterdam.

Als praeses fungeert Dr. Brouwer; als scriba

alt Dr. Karssen.

De vergadering wordt geopend met het zingen

van Ps. 121: 1, de lezing van Ps. 121 en gebed.

Bij de behandeling van Art. 25 van de rego-

ling wordt door kerkvisitatoren medegedeeld,

dat sedert de laatste vergadering der kerken van

's Gravenland en Nederhorst den Berg zijn be-

zoocht en dat de kerk van Duijthoorn Weltra

hoopt te komen tot eigen dienst des Woords

en der Sacramenten.

Aan Ouderkerk wordt op haar verzoek, be-

loofd, dat de Classis aan deputaten voor de

hooge Overheid kennis zal geven van de ineen-

ancling, welke plaats had.

Verder wordt bij het onderzoek naar Art. 41

D. K. aan Naarden raad gegeven, hoe te han-

delen met een broeder, die zijn kind niet liet

doopen in de Geref. kerk.

De Zending zal in een volgende vergadering

een punt van bespreking uitmaken.

Naar aanleiding van een schrijven der Ver-

eeniging tegen de Prostitutie, spreekt de Classis

als naar gevoelen uit, dat alle reglementering,

in plaats van bestrijding der zonde, tegen Gods

Woord is.

De van Schelven sluit de vergadering met

gebed.

AGENDUM

VOOR DE

9de Centrale Diaconale Conferentie der Gereformeerde

Kerken in Nederland, te houden te Amersfoort

op Zaterdag 24 Juni 1897, in het Kerkgebouw der Geref.

Kerk; aanvang des morgens ten 10 uur.

1. Wat is het oordeel der Conferentie over

de behandeling der diaconalia op de Synode

te Middelburg (zie acta 1893 art. 139, en acta

1896 art. 10). Is het niet gewenscht, dat deze

Conferentie hierop hare aandacht vestige, met

het oog op de vele Diaconale zaken, die een

goede regeling behoeven? — Amsterdam A.

2. Mag een Diaconie weeskinderen afwijzen,

om dezelve voor rekening der Gemeente op te

voeden, indien zulk een wees een vermogen van

f 3000.— heeft? — Amsterdam A.

3. Mag de Diaconie eenen Geref. Kerk voor

een idioot subsidie vragen, van het Rijk, de

Provincie en de Gemeente? — Enschede B.

4. Heeft de Diaconie roeping, om zooveel

mogelijk het gebruik van de bank van leening,

door hem, die geregeld worden ondersteund, tegen

te gaan? Zoo ja, welke middelen zijn daartoe

aan te bevelen? —

Ligt het op den weg der Diaconie om bij te

dragen in de kosten van het Christelijk onder-

wijs voor die kinderen, waarvan de ouders niet,

of bij uitzondering worden bedeeft? — Assen.

5. Mag de Diaconie met vrijmoedigheid ge-

bruik maken ten behoeve harer armen van me-

dische hulp, ten koste van de burgerlijke armen-

kas? — Apeldoorn A.

6. Zou het niet wenschelijk zijn, dat deze Con-

ferentie met aandrang er op wijst, dat Diaconien,

wier middelen zulks toelaten, verplicht zijn Dia-

conien van genaburde kerken die in finantieele

moedijkheden verkeer, bij te staan? —

In hoever kunnen Diaconien nuttig zijn, voor

huisbezoek, zonder in het ambtelijk werk van

Leeraars en Ouderlingen te treden? —

Van het Comité.

a. De vergadering spreke uit, of deze Cen-

trale Diaconale Conferentie zal bestendig blijve.

Zoo ja; waar en wanneer zal zij weer bijeen-

komen? —

b. De Conferentie voorzie in de vacatures,

ontstaande door de periodieke aftreding van de

Broeders B. J. Lindeboom, W. H. van Schaick,

W. Haakma en C. F. von Meyenfeldt.

Namens het Comité:

B. J. LINDEBOOM, Voorzitter.

C. F. VON MEYENFELDT, Secretaris.

Door Kinderen.

BIJ GOEDE VRIENDEN.

XIX.

In driemaal minder tijd zeker, dan hij er

anders voor gebruikt zou hebben, was Walter

door 't bosch heen naar de kust geseild. Daar

zag hij het vaartuig, een groot driemastship,

bijna vlak voor zich. Hij wilde schreeuwen,

maar 't was hem onmogelijk; hij strekte de

armen uit, en ... op 'tzelfde oogenblik tuimelde

hij in 't zand, en bleef daar roerloos liggen als

een doode.

Intusschen hadden verscheidene zeelieden, die

van 't schip naar den wal tuurden, op de witte

zandstreek den knaap bemerkt en hem zien

vallen. Een boot werd uitgezet, en weldra wa-

ren een tiental scheepslieden aan land, en ston-

den om Walter heen.

"Hij is dood!" riepen enkelen, terwijl allen

met verbazing en medelijden het lichaam be-

schouwden, dat voor hen in 't zand lag.

Ka wel was het een gezicht, dat zelfs niet

weerslachtige mannen roeren kon. Uitgeteerd

en thans doodsblijk, scheen de jonge man bij

zijn val te zijn bezweken. Bloed verfloede zijn

voeten en zijn wangen, die door de doornstrui-

ken waren opengereten. De uitgemergelde wan-

gen hadden een blauwe kleur, en heel het

lichaam werd nog slechts hier en daar gedekt

door gescheurde lappen, kleuroos en vuil.

't Was een beeld van onbeschrijflijke ellende.

Zwijgend bleven de mannen er een oogenblik

bij staan. Toen legde er een de hand op Wal-

ter's borst, terwijl de anderen in spanning

afwachten wat volgen zou. Eindelijk sprak

een stem:

"Dood is hij niet; zijn hart klopt nog."

Zes sterke handen lieven nu Walter op, en

droegen hem in 't bosch, waar hij oader een

schaduwrijken boom op een koele plek werd

neergezet. Nu begon de flauwte, door inspan-

ning en hitte veroorzaakt, te wijken. Hij sloeg

even de oogen op, en keek verwilderd, als een

die uit een benauwden droom ontwaakt, om

zich heen. Wat was dat? Waren er werkelijk

mensen bij hem? Gewis, het moest zoo zijn,

want hij hoorde een stem die hem iets vroeg

en in een taal die hem bekend leek. Hij ver-

stond het echter niet rekt. "Walter!" bracht

hij met moeite uit. Toen viel hij weder in on-

nacht, even bleek als te voren.

De bootsman, die meegegaan was, haalde een

flesch te voorschijn met water en wijn. Voor-

zichtig goot hij den machteloze een drank in

de keel, en herhaalde dit een keer of wat. Dit

hielp; Walter deed weer de oogen open en de

flauwte week. Hij dronk tot heel de flesch ledig

was. Toen gaven de mannen hem een stuk ge-

weekte beschuit, dat hij met graagte verslond.

En zijn blikken — spreken kon hij bijna niet —

schenen om meer te vragen.

"Nu niet, jongen," sprak de bootsman goed-

hartig, "t zou je dood kunnen wezen, als je nu

te veel lading inkrekt. Eerst naar boord; dan

kan de dokter 't van mij overnemen."

Zoo werd dan Walter in de boot gedragen,

en aan boord van het schip gebracht. 't Was

als had de laatste inspanning hem ook de

laatste kracht geroofd, want hij gevoelde

zich, al behield hij ook zijn bewustzijn, toch

zoo zwak als een heel klein kind. Staen of

zels zitten was hem onmogelijk. Hij werd op

een bed gelegd, en weldra verscheen aan dat

bed de kapitein.

't Was een slinke zeeman, met onverschrok-

ken, eenigzins uitdagenden blik. Doch Walter

was te zwak daarop te letten. Misschien was

dat maar goed ook. Want wellicht zou hij,

althans nu, meer dan verlegen zijn geweest, zoo

hij geweten had wie voor hem stond. Immers

dat was geen ander